

ת"פ 53127/06/12 - המאשימה - מדינת ישראל, באמצעות משטרת ישראל תביעות רמלה נגד הנאשם - ד ב

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 53127-06-12 מדינת ישראל נ' ב
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: המאשימה - מדינת ישראל באמצעות
משטרת ישראל תביעות רמלה על - ידי
עוה"ד איריס מוריץ

נגד
הנאשם - ד ב על - ידי עוה"ד אנה ברונושבק

הכרעת דין

א. כתב אישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**). על פי עובדות כתב האישום, ביום 7.5.12 ניתן על ידי בית המשפט השלום ברמלה במסגרת ה"ט 12326-05-12 צו הגנה האוסר על הנאשם להיכנס לבית אימו שבתחומי העיר לוד (להלן: **הבית**), או להתקרב במרחק קטן מ-500 מטרים מהבית, וכן נאסר עליו ליצור כל קשר עם האם או להטרידה בכל דרך שהיא, במישרין או בעקיפין (להלן: **ההוראה החוקית** או **הפרוטוקול**). שמה של האם הוא י ב (להלן: י). ביום 8.5.12, בסמוך לשעה 13:33, הגיע הנאשם אל הבית, טיפס על הגדר שמסביב לגינה, ונכנס לגינה. בנוסף, הנאשם דפק מספר פעמים על דלת הבית, ובכך הפר את ההוראה החוקית.

ב. העובדות שאינן שנויות במחלוקת

2. הנאשם כפר בכתב האישום וטענותיו יובאו בהמשך. לאחר שמיעת הראיות, עולה שקיימות עובדות שאינן שנויות במחלוקת כדלקמן:

א. ביום 7.5.12, על פי בקשתה של י, ניתנה ההוראה החוקית כנגד הנאשם על ידי בית המשפט

השלום ברמלה ואשר לפיה נאסר על הנאשם להיכנס לבית או להתקרב אליו במרחק שהוא קטן מ-500 מטרים (ראו הפרוטוקול, ת/3).

ב. בהחלטת בית המשפט מיום 7.5.12 צוין גם כי על י למסור את העתק הפרוטוקול לתחנת המשטרה הקרובה למקום מגוריה על מנת שמשטרת ישראל תמסור אותו לידי הנאשם.

ג. באותו היום, 7.5.12 שוטר איתר את הנאשם בתחומי העיר לוד ומסר את הפרוטוקול לידי הבהיר לו בעברית שאסור לו להתקרב לבית. עובדה זו עולה מתוך דברי הנאשם בעדותו בבית המשפט (פרוט' עמ' 38 ש' 14-30).

ד. הנאשם סובל ממחלת נפש מסוג סכיזופרניה. נתון זה עולה מתוך חוות הדעת שהוכנה על ידי ד"ר רוני שרף, מטעם לשכת הפסיכיאטר המחוזי במחוז מרכז (ת/5) (להלן: **ד"ר שרף**). בנוסף, הנאשם גם העיד על כך בפרוט' עמ' 36 ש' 21 - 23 והגיש גם מסמכים מטעם המוסד לביטוח לאומי המוכיחים שהוא מקבל ממנו קצבת נכות (נ/1 ו-נ/2).

ה. הנאשם נוהג לשתות לשוכרה, וזאת באופן תמידי ובמשך שנים רבות (ראו בעניין זה עדותה של י בפרוט' עמ' 20 ש' 1-2; חוות הדעת של ד"ר שרף, ת/5; עדותו של הנאשם לפיה הוא אלכוהוליסט בפרוט' עמ' 37 ש' 9).

ו. ביום 8.5.12, הנאשם אכן הגיע לגינה של הבית בניגוד להוראה החוקית שניתנה (ראו בעניין זה: עדותו של הנאשם בפרוט' עמ' 45 ש' 14 - 22; עמ' 44 ש' 11 - 23; עדותה של י פרוט' עמ' 21 ש' 21 - 30; עמ' 22 ש' 16 - 23; דו"ח פעולה של השוטר יניב בן יצחק, ת/1). הנאשם גם לא טען שהמקום שאליו נכנס, בתוך הגינה, הינו במרחק שעולה על 500 מטר מהבית. יוזכר, שמדובר בגינה שצמודה לבית. בנסיבות אלה, ברור שהיסוד העובדתי של העבירה של הפרת הוראה חוקית אכן מתקיים. בסיכומים מטעם ההגנה נאמר שלא היתה כניסה ממש אל תוך הבית, ולכן לא מדובר בהפרה, אך ברור שטענה זו אין בה ממש, וזאת מהטעם הפשוט שאין צורך שהנאשם יכנס לבית פנימה על מנת לקבוע שהיתה הפרה של ההוראה החוקית.

ז. הנאשם עוכב לתחנת המשטרה ביום 8.5.12 והודה בביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית (ת/4).

ג. טענות הנאשם

3. הנאשם טוען להגנתו את הטענות הבאות:

עמוד 2

א. יש לפטור אותו מאחריות פלילית מאחר ובמועד ביצוע העבירה עומדת לו טענת אי שפיות. בנוסף, כיום איננו כשיר לעמוד לדין ולכן יש לבטל את כתב האישום כנגדו.

ב. בעת שנמסר לידי העתק הפרוטוקול של ההוראה החוקית, היה במצב של שכרות ולכן לא הבין את משמעות ההוראה החוקית, לרבות התנאי בדבר שמירת מרחק של 500 מטר מהבית. בנסיבות אלה, הנאשם לא היה מודע לתוכן ההוראה החוקית ולכן לא היה יכול גם להפר אותה. בנוסף, ההוראה החוקית היתה בשפה העברית שהנאשם אינו שולט בה.

ג. ההודאה שמסר במשטרה דינה פסלות וזאת משני טעמים עיקריים: ראשית, היא נגבתה בשפה העברית, שהינה שפה שהנאשם לא שולט בה ומן הראוי היה לגבות את אמרתו בשפה הרוסית; שנית, מאחר והינו סובל ממחלת נפש, היה על המשטרה לגבות את העדות בהתאם לחוק הליכי חקירה והעדה (התאמה לאנשים עם מוגבלות שכלית או נפשית) התשס"ו - 2005 (להלן: **חוק הליכי חקירה והעדה**), ובפועל הדבר לא נעשה.

ד. האירוע נשוא כתב האישום הינו בבחינת זוטי דברים.

נעמוד להלן על כל אחת מהטענות שהעלה הנאשם.

ד. שאלת הכשירות המהותית והדינונית של הנאשם לעמוד לדין

4. בתיק בית המשפט קיימת רק חוות דעת אחת שהוכנה על ידי ד"ר שרף ואשר קבע שהנאשם כיום כשיר לעמוד לדין. לא הוגשה חוות דעת נגדית מטעם ההגנה על מנת לסתור את ממצאיו ומסקנותיו של ד"ר שרף. יוזכר כי הלכה פסוקה היא שבעת שמדובר במי שמבקש להוכיח טענה שדורשת מומחיות, עליו להמציא חוות דעת מתאימה מטעם מומחה לדבר, וככל שאינו עושה כן יהיה קושי לקבל את טענתו (ראו למשל רע"פ 768/11 פאקירי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (7.2.11) פסקה ז' להחלטתו של כבוד השופט רובינשטיין; רע"פ 4679/10 שמשון נ' עיריית תל אביב יפו [פורסם בנבו] (1.8.11) פסקה 27 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר; ע"א 2076/09 ח.י בלאושטיין בניין והשקעות בע"מ נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2.9.10) פסקה 24 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר). בכל מקרה, אדון לגופו של עניין בפרקי המשנה הבאים בשאלת כשירותו המהותית והדינונית של הנאשם.

1.ד. המסגרת הנורמטיבית

5. בפסיקה קיימת הבחנה בין "אי כשירות מהותית לעמוד לדין" לבין "אי כשירות דיונית" ראו : ע"פ

7492/07 חג'ג' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.10.09) כבוד השופט עמית, פסקאות 16 - 19;
ע"פ 7924/07 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.5.08) כבוד השופט דנציגר, פסקאות 19 -
23, 47 - 68; ע"פ 4117/06 מקיטן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] כבוד השופט לוי, פסקה 10;
ע"פ 7747/08 גילין נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.8.10) פסקה 3 לפסק דינו של כבוד השופט
לוי שנתן את דעת הרוב).

6. אי הכשירות המהותית נוגעת למצב הנפשי בשעת ביצוע העבירה ומוסדרת בסעיף 34 לחוק עונשין
ואשר מורה כדלקמן:

"34. לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה אם, בשעת המעשה,
בשל מחלה שפגעה ברוחו או בשל ליקוי בכוחו השכלי, היה חסר
יכולת של ממש-

(1) להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשהו; או

(2) להימנע מעשיית המעשה."

(ההדגשה לא במקור)

7. סוגיית אי הכשירות הדיונית נוגעת למצבו הנפשי של הנאשם בעת התקיימות ההליכים בבית המשפט
ונושא זה מוסדר בסעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 (להלן: **חוק**
סדר הדין הפלילי) יחד עם סעיפים 15(א) ו-15(ב) לחוק טיפול בחולי נפש התשנ"א - 1991 לעניין חולי
נפש, וכן בסעיף 19ב לחוק הסעד (טיפול במפגרים) תשכ"ט - 1969 לעניין מפגרים.

8. בע"פ 3230/05 **גולה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (22.1.07) כבוד השופט לוי סיכם את הכללים
המנחים בשאלת הכשירות הדיונית לעמוד לדין (פסקאות 10 ו-11 לפסק הדין):

א. התפיסה המונחת בבסיס סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי, היא כאין זה ראוי לנהל הליכים פלילים
כנגד מי שלא מסוגל, בשל מצבו הנפשי או השכלי, להתגונן כראוי כנגד האשמות המיוחסות לו, להעריך
את חומרתו, להבין את מצבו ולתקשר עם עורך הדין במטרה לקבל סיוע משפטי.

ב. כדי להכריז על הפסקתם של הליכים פליליים המתנהלים כנגד נאשם, יש לעמוד בשני תנאים
מצטברים. ראשית, יש לקבוע כי הוא אינו מסוגל לעמוד לדין. שנית, צריך שבית המשפט ישתכנע כי
העדר מסוגלותו לעמוד לדין נובעת מאחת משתי חלופות: היותו חולה במחלת נפש או שהוכר כמפגר.

ג. במסגרת בחינת מסוגלותו של נאשם לעמוד לדין, בודק בית המשפט אם הוא מסוגל לתפקד כראוי כדי להתגונן נגד האשמה ולקחת חלק פעיל בהליך המשפטי, אם ירצה בכך, עניין המחייב להבין את פשרם של ההליכים המתנהלים כנגדו ויהיה מסוגל לייפות את כוחו של עורך דין שיפעל בשמו ולתקשר עימו.

ד. מסוגלותו של נאשם להתמצא בהליך המשפטי אינה כוללת דרישה להיותו בעל רמת אינטליגנציה כזו שתאפשר לנהל את הגנתו באופן עצמאי או להבין את פרטי פרטיו של ההליך. גם אדם בריא, שאינו משפטן, עלול להתקשות להבין את ההליך על בוריו ויאלץ להיעזר בשירותיו של סגור.

ה. יתכנו מקרים של נאשמים שמנת המשכל שלהם איננה גבוהה במיוחד והם יתקשו להבין את ההליכים המשפטיים המתנהלים כנגדם, אך אין זו סיבה לפטור אותם מעצם קיום ההליכים נגדם. תוצאה כזו אינה משרתת מטרה ראויה והיא תפגע גם באמון הציבור במערכת המשפטית אם עבריינים ישלחו לחופשי רק משום שתבונתם מוגבלת והם מתקשים ואולי אף אינם מסוגלים להבין את ההליכים נגדם.

ו. לאחר שבית המשפט בוחן אם הנאשם שבפניו מסוגל לעמוד לדין, עליו להמשיך ולבחון אם הנאשם סובל ממחלת נפש או הוכר כמפגר. עניין זה עשוי לעורר קשיים, במיוחד כאשר בין המומחים שמעידים בפניו מתגלעות מחלוקות, בעוד השופט היושב לדין, נעדר הכשרה מקצועית בתחום זה.

ז. בכל מקרה, מובנו המשפטי של המונח "מחלת נפש" המצדיק להפסיק את ההליכים המשפטיים כנגד הנאשם, מתייחס למי שסובל מפגיעה קשה בכושר השיפוט ובתפיסת המציאות ובשל כך התנהגותו סוטה באופן חמור מהנורמה.

ח. לצורך הקביעה שהנאשם סובל מ-"מחלת נפש" המצדיקה הפסקת ההליכים המשפטיים כנגדו, אין להסתפק בהפרעה נפשית בדרגה כלשהי. אילו בית המשפט היה עושה כן, הדבר היה עלול לפגוע באופן חמור באינטרס הציבורי למצות את הדין עם הנאשמים. הגישה המקובלת היא שמצבי פסיכזה הם אלה שיהוו מחלת נפש ואילו הפרעות נפשיות אחרות אינן מהוות מחלת נפש.

ט. בבוא בית המשפט לבחון את התקיימותם של התנאים להפסקת ההליכים נגד הנאשם נעזר בית המשפט במומחים, אך חשוב להדגיש כי ההחלטה בשאלת מסוגלותו של הנאשם לעמוד לדין היא הכרעה משפטית והסמכות להכריע בה היא של בית המשפט לבדו.

2.ד. הכשירות המהותית

9. יוזכר שהכלל הוא שנאשם שמעלה טענה של אי כשירות מהותית, כסייג לאחריות פלילית, עליו הנטל להוכיח את טענתו. הנאשם לא הביא ראיות שמכוחן ניתן ללמוד על אי כשירותו המהותית לעמוד לדין

במובן זה שבעת ביצוע העבירה נשוא כתב האישום, התקיימו אצלו התנאים המופיעים בסעיף 34 לחוק העונשין. די בכך על מנת שטענתו תידחה. בנוסף לכך, בחוות הדעת של ד"ר שרף (ת/5) נאמרו הדברים הבאים:

"לעניין מצבו הנפשי בעת האירוע ואחריותה הפלילית - הנבדק לא נבדק בסמוך לעבירה אך בהסתמך על עברו הפסיכיאטרי ובדיקתו הפסיכיאטרית הנוכחית, אני מגיע למסקנה שגם אם הנבדק היה שרוי במצב פסיכוטי בעת ביצוע העבירה, אין כול קשר סיבתי בין המצב הפסיכוטי המשוער לבין העבירה. הנבדק הפר את צו ההרחקה בשל היותו תחת השפעת אלכוהול. על כן, הנבדק ידע להבדיל בין טוב לרע, בין מותר לאסור והיה אחראי למעשיו."

10. כאמור, לא הובאה חוות דעת נגדית מטעם ההגנה ולכן חוות דעתו של ד"ר שרף היא הראיה המרכזית לעניין שאלת כשירותו המהותית של הנאשם לעמוד לדין.

3.ד הכשירות הדיונית

11. בחוות דעתו של ד"ר שרף נאמרו הדברים הבאים:

"לעניין יכולתו לעמוד לדין - המטופל שרוי אומנם במצב פסיכוטי אך זה אינו משליך על כשירותו הדיונית. בבדיקתו ללא הפרעות במהלך החשיבה, ריכוז תקין, קוגניציה תקינה, המטופל מבין את המתרחש בבית המשפט ומזהה את בעלי התפקידים, מכיר את כתב האישום, מסוגל להביא את גרסתו ולשתף פעולה בפני בא כוחו. הנ"ל כשיר לעמוד לדין"

12. יוזכר שהלכה פסוקה היא שהקביעה שאדם סובל ממחלת נפש עדיין לא עושה אותו לבלתי מסוגל לעמוד לדין ועדיין יש להוכיח שחוסר מסוגלותו לעמוד לדין נבעה ממחלת הנפש (או הפיגור) שממנו סובל (ע"פ 7492/07 חג'ג' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.10.09) פסקה 17 לפסק דינו של כבוד השופט עמית). ד"ר שרף בעדותו בבית המשפט הבהיר שלמרות העובדה שהנאשם סובל ממחלת נפש ואף היה מצוי במצב פסיכוטי, ההתרשמות מהנאשם היא שלא מדובר במצב פסיכוטי שהוא כה קיצוני שהנאשם אינו מסוגל לעמוד לדין. נהפוך הוא, חשיבתו של הנאשם היא קוהרנטית וביכולתו לזהות את תפקידי הדמויות השונות בהליך המשפטי (שופט, תובע, עורך דין) ואין לו הפרעות בארגון החשיבה (פרוט' עמ' 53, ש' 16 - 31; עמ' 54 ש' 4 - 9; עמ' 55 ש' 3 - 7; עמ' 56 ש' 12 - 18). בנסיבות אלה, הנני קובע כי מתקיימת אצל הנאשם הכשירות הדיונית לעמוד לדין.

ה. העדר מודעות לתוכן ההוראה החוקית בשל שכרות

עמוד 6

13. טענה נוספת שהעלה הנאשם נוגעת לחוסר מודעותו לתוכן ההוראה החוקית, לרבות התנאי שקובע שעליו לשמור מרחק של 500 מטרים מהבית. הנאשם טוען כי בעת שנמסר לו הפרוטוקול על ידי השוטר, ב-7.5.14 הוא היה שיכור לכן לא היה מודע למהות ההוראה החוקית שניתנה כנגדו. יצוין כי הנאשם העיד שהיה במצב של שכרות בעת קבלת הפרוטוקול (פרוט' עמ' 38 ש' 14 - 30). בנוסף, גם י טענה שבעת שהגיעה לגינה הציבורית שבה שהה הנאשם, למרות שישבה בניידת ולא התלוותה לשוטר שמסר לו את הפרוטוקול, התרשמותה היתה שהנאשם היה שיכור באותה עת (פרוט' עמ' 21 ש' 16 - 19).

14. שא שוכנעתי שיש ממש בטענתו של הנאשם לפיה מעצם העובדה שהיה שיכור בעת שנמסר הפרוטוקול לידי, הדבר צריך להוביל למסקנה שהיה נעדר מודעות למהות ההוראה החוקית שניתנה בעניינו, וזאת מכל הנימוקים שלהלן:

א. הנאשם הבהיר שקיבל את הפרוטוקול לידי ב-7.5.12, והכניסו לכיסו (פרוט' עמ' 38 ש' 29-30). במילים אחרות, הנאשם היה יכול לעיין בתוכן הפרוטוקול בכל נקודת זמן מעת מסירתו לידי ב-7.5.12 ועד לשעת הגעתו לבית ב-8.5.12 בשעות הצהריים. ככל שבחר שלא לעשות כן (בין על ידי ניסיון לקרוא את הפרוטוקול בעצמו ובין על ידי פנייה לאחר שיקרא אותו עבורו), מדובר ב-"עצימת עיניים" ששוות ערך למודעות בפועל למהות ההוראה החוקית שניתנה בעניינו.

ב. במהלך עדותו של הנאשם בבית המשפט, התבקש לקרוא את תוכן הפרוטוקול בעברית, ואכן הצליח לעשות כן, גם אם בהגיה איטית, ואף הבין את תוכן הדברים שקרא (פרוט' עמ' 39 ש' 18 - 27). ללמדך, כי טענתו בדבר חוסר הבנה של השפה העברית והעדר קיומה של יכולת אצלו לקרוא בשפה זו, באופן טוטאלי, היא מופרכת.

ג. בעת שהנאשם הגיע לבית ביום 8.5.12, הובהר לו על ידי י שאסור לו להגיע לבית לפי צו של בית משפט, וזאת בשפה הרוסית (ראו עדותה בפרוט' עמ' 22 ש' 13 - 31). אף על פי כן, המשיך לשהות בגינה עד להגעת המשטרה.

ד. אנלוגיה למקרה שבפני ניתן לעשות מתוך הוראת סעיף 34ט(ב) לחוק העונשין אשר דן ב-"סייג השכרות" ואשר לפיו אם אדם עשה מעשה במצב של שכרות והוא נכנס למצב השכרות בהתנהגותו הנשלטת ומדעת, רואים אותו כמי שעשה את המעשה במחשבה פלילית, אם העבירה היא של התנהגות, או באדישות אם העבירה מותנית בתוצאה. במקרה שבפני, לא היתה כל טענה מטעם הנאשם כי נכנס למצב של שכרות שלא מדעת, וזאת בין בעת קבלת הפרוטוקול לידי ב-7.5.12 ובין בעת ההגעה לבית והפרת ההוראה החוקית ב-8.5.12. מקום שהנאשם נכנס למצב של שכרות מדעת ובהתנהגות נשלטת, היינו בהיותו מסוגל לבחור בין שתיית משקה משכר לבין העדר שתייתו, עליו לשאת במלוא האחריות על מעשים שעשה בהיותו שיכור, וזאת גם אם בשל שכרותו איבד את יכולתו להיות מודע למעשיו.

טענות הנאשם כנגד פסלות הודאתו

ו.

15. באמרה שנגבתה מהנאשם במשטרה (ת/4), הנאשם אישר את כל העובדות שלהלן: שקיבל את פרוטוקול בית המשפט מהשוטר ביום 7.5.12; הבין את האיסור להתקרב לבית; הנאשם הגיע לבית בהיותו מודע לכך שהוא מפר את ההוראה החוקית. הנאשם טוען שהודאה זו דינה פסלות משני טעמים:

א. ראשית, גביית האמרה בעברית: אכן, שפתו הראשונה של הנאשם היא רוסית, והאמרה נגבתה בעברית. עם זאת, לא התרשמתי שיש בכך בכדי להביא לפסלות האמרה. במסגרת פרשת ההגנה זומנה מתורגמנית לשפה הרוסית לצורך שמיעת עדותו של הנאשם. דא עקא, הנאשם בחר להעיד בחקירה הראשית ובחקירה הנגדית בעברית וויתר על האפשרות שניתנה לו להעיד ברוסית. לאחר שמיעת עדותו של הנאשם לא התרשמתי שהעברית איננה שגורה בפיו, נהפוך הוא, הנאשם העיד בצורה עניינית תוך התייחסות לאירוע נשוא כתב האישום ונתן תשובות קונקרטיות לשאלות שנשאל. בנסיבות אלה, הטענה שעדותו נגבתה בעברית, היינו שפה שאינו שולט בה כלל, ולכן לא הבין מה נאמר לו על ידי החוקר ואף לא ידע לבטא את עצמו כיאות, אין בה ממש.

ב. שנית, היה על המאשימה לגבות את האמרה לפי חוק הליכי חקירה והעדה: טענה זו דינה להידחות. סעיף 2(א) לחוק הליכי חקירה והעדה, קובע שחוק זה יחול על חקירה והעדה של "אדם עם מוגבלות שכלית" או "אדם עם מוגבלות נפשית", וזאת לגבי עבירה שמנויה בתוספת לחוק. סעיף 287 לחוק העונשין, שהינו הוראת החיקוק שמיוחסת לנאשם בכתב האישום ועניינה העבירה של "הפרת הוראה חוקית" שבגינה נחקר במשטרה, אינו נמנה על העבירות שמופיעות בתוספת לחוק הליכי חקירה והעדה. בנוסף לכך, סעיף 2(ב) מתייחס להחלה של הוראות החוק גם על העבירות שאינן מנויות בתוספת, אך רק למי שהינו בעל "מוגבלות שכלית" ואינו חל על מי שהינו בעל "מוגבלות נפשית" (להגדרת "אדם עם מוגבלות נפשית" ו-"אדם עם מוגבלות שכלית" ראו סעיף 1 לחוק). הנאשם אינו טוען שהוא סובל "ממוגבלות שכלית" אלא רק מ"מוגבלות נפשית". לסיכום, חוק הליכי חקירה והעדה אינו חל בענייננו ולא היתה כל חובה לגביית הודעתו של הנאשם במשטרה על פיו.

16. בנסיבות אלה, הנני קובע כי הודאתו של הנאשם בחקירה (ת/4) הינה בגדר ראיה קבילה שיש לייחס לה את מלוא המשקל. טענות הנאשם שיש לפסול את אמרתו, ת/4, נדחית.

הטענה בדבר זוטי דברים

ז.

17. הטענה של "זוטי דברים" מוגדרת בסעיף 34ז לחוק העונשין תשל"ז-1977, שקובע כדלקמן:

"לא ישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".

18. בפסיקה נקבע כי השיקולים שצריכים להנחות את בית משפט בבואו להכריע בטענה של "זוטי דברים" הם טיבו הקונקרטי של המעשה, והאינטרס הציבורי שיש להגן עליו. הטענה תתקבל רק באותם מקרים בהם אין במעשה עצמו מידה מינימאלית של סכנה לערך החברתי המוגן ואין הוא הולם מבחינה עניינית את המושג של עבירה פלילית. מדובר במעשה קל ערך מבחינת טיבו, נסיבותיו, תוצאותיו והפגיעה באינטרס הציבורי המוגן (ע"פ 807/99 מדינת ישראל נ' עזיזיאן פ"ד נג (5) 747, 761 - 762; ראו גם יעקב קדמי **על הדין בפלילים** (תשס"ה - 2004) עמ' 555 - 558).

19. סעיף 287(ב) לחוק העונשין, שעניינו העבירה שמוחסת לנאשם בכתב האישום, קובע כדלקמן:

"המפר הוראה מהוראות צו שניתן מאת בית משפט לשם הגנה על חיו, גופו או שלומו של אדם אחר מפני המפר, דינו - מאסר ארבע שנים."

20. במקרה שבפני, ההוראה החוקית הינה למעשה צו הגנה שניתן על ידי בית המשפט לפי החוק למניעת אלימות במשפחה התשנ"א - 1991 שבמהותו מיועד להגן על אדם מפני בן משפחה שעלול לפגוע בחייו, גופו או שלומו. ברי, שלא ניתן לומר שמדובר בזוטי דברים. י גם העידה על כך שמאסה בסגנון חייו של הנאשם והצקותיו השונות אליה כפי שעולה בבירור הן בפרוטוקול נשוא ההוראה החוקית שניתנה (ת/3) והן בעדותה בבית המשפט בהליך שבפני (פרוט' עמ' 20 ש' 23 - 24). כמו כן, הבהירה שהוציאה כנגדו צווי הגנה נוספים בעבר (פרוט' עמ' 24 ש' 3 - 6) והנאשם אף אישר בעדותו שי אכן הוציאה כנגדו צווים דומים בעבר (פרוט' עמ' 42 ש' 14 - 26). בנסיבות אלה, הטענה בדבר זוטי דברים, נדחתה.

ח. סוף דבר

21. לאור כל האמור לעיל, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ב ניסן תשע"ה, 01 אפריל 2015, במעמד הצדדים